

Hồi 34

TOÀN BỘ CHÂN TƯỚNG BỊ PHỐI BÀY CHÂN DUNG ĐẠI MA ĐẦU BỘC LỘ

C hứng Quả đại sư nhìn Cơ Thạch đầy thán phục:

- Tiểu hữu quả là bậc kỳ tài vô giá khắp vũ nội! Chưa đến đôi mươi đã luyện được Cang Khí Hộ Thân và thuật kiếm khí thượng thừa! Đúng là hiếm có, hiếm có!

Tưởng Hồng Nhu lắc đầu:

- Luyện được thì đã sao? Vẫn bị nội thương trầm trọng cho dù chưa thật sự đối đầu cùng lão ác ma Bạch Tu!

Thất Xảo Di hoang mang:

- Ta thật không hiểu nổi tại làm sao hài tử có thể bị nội thương nghiêm trọng đến vậy, phải mất gần một tuần trăng chữa thương, nào ít ỏi gì.

Cơ Thạch vẫn cười cười nói nói, như suốt thời gian chữa thương chàng cứ nói nói cười cười:

- Có điều này nếu hài nhi không nói e ngoại tổ không thể biết! Buộc phải dùng Cang Khí Bạch Thạch, hài nhi đương nhiên phải hao tổn chân nguyên. Sau đó vì tình thế bức bách hài nhi lại phải triển khai kiếm khí, phải chi hài nhi tự đả thông được Sinh Tử Huyền Quan, khiến chân nguyên không bao giờ bất túc gián đoạn, việc cạn kiệt chân lực đâu thể xảy ra!

Chứng Quả đại sư lo sợ:

- Nếu là vậy khi phải đối phó với lão Bạch Tu gì đó tiểu hữu đừng bao giờ tỏ ra khinh suất.

Chàng gật đầu:

- Vãn bối xin ghi nhớ lời căn dặn của lão đại sư? Việc đã xảy ra cho Thiếu Lâm phái, vãn bối...

Chứng Quả đại sư đưa tay ra hiệu:

- Toàn là lỗi ở Thiếu Lâm! Tiểu hữu chớ áy náy! Đầu tiên là do lão nạp thu môn đồ bất cẩn, làm hệ lụy đến Thiện Quả sau này! Cũng may nhờ có tiểu hữu tâm cơ hơn người, từ một câu nói của Thiện Quả đã minh oan cho Bạch Thạch môn tránh cho giang hồ

không phải lầm lẫn đến lần thứ ba như hai lần trước đó khiến Cổ Huyết Thành phải bị hủy diệt!

Ngừng lời một lúc Chứng Quả đại sư tiếp:

- Câu "Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu" là do lão nạp khi động thủ cùng kẻ bí ẩn lúc gây thảm họa cho Mạnh gia, đã tình cờ nhìn thấy thấp thoáng trong kinh văn Tử Khí! Hà... Nghĩ lại người họ Thạch dó quả nhiên có mối hận quá sâu cay với Bạch Thạch môn, nên mới lưu tự ràng buộc người tiếp nhận di học như vậy.

Cơ Thạch kinh nghi:

- Lão đại sư vừa nói đến người họ Thạch?

Chứng Quả đại sư gật đầu:

- Ở phần thụ danh của kinh văn Tử Khí, lão nạp đọc được một chữ Thạch.

- Là tính danh hay đại danh?

- Chỉ có một chữ duy nhất, đương nhiên phải là đại danh!

Chàng gật đầu và chuyển sang ý khác:

- Phần Thiện Ngộ và Thiện Nhân...

Chứng Quả thở dài:

- Gieo nhân phải gặt quả! Tiểu hữu cứ tùy nghi xử lý!

- Còn Thiếu Lâm phái sau này?

- Lão nạp tuy đã nguyện dứt bỏ chuyện hồng trần nhưng nay đang lúc Thiếu Lâm điêu đứng lão nạp có lẽ phải quay về, tìm và lập phương trượng khác khả dĩ tốt hơn!

Cơ Thạch quay đầu nhìn ngoại tổ:

- Ngoại tổ hãy tạm lưu ngụ nơi này thêm một thời gian nữa! Không bao lâu hài nhi sẽ quay về phụng dưỡng ngoại tổ!

Thất Xảo Di mỉm cười:

- Đã ngoài ba mươi năm, ta quen sống nơi này để hủ hỉ với lão huynh Chứng Quả! Nghe lão niệm phật mãi ta cũng quen tai! Chờ khi võ lâm yên hẳn, có lẽ ta phải nhờ lão huynh giúp ta thí phát qui y? Hài tử bất tất phải lo cho ta!

Chàng lại gật đầu và đưa mắt nhìn Tưởng Hồng Nhu:

- Nhị sư bá...

Tưởng Hồng Nhu bất ngờ lên tiếng:

- Môn chủ sao không mang theo kiếm?

Chợt nhớ ra, chàng bảo:

- Hôm qua chính nhị sư bá đã hỏi mượn, sao bây giờ không thấy?

Tưởng Hồng Nhu khom người:

- Thuộc hạ vô tâm, vẫn còn để ở trong.

Đứng thẳng người lên, lão mỉm cười:

- Hôm nay xem là lần cuối ta lạm dụng quyền một sư bá vậy! Cơ Thạch người nên tự đi lấy kiếm. Nhân cơ hội này ta muốn cáo biệt những bậc tiền bối hiem có của ta!

Cơ Thạch phì cười và bỏ đi vào trong để lấy kiếm.

Chàng vừa đi khuất, Thất Xảo Di liền hỏi:

- Thế nào?

Tưởng Hồng Nhu lắc đầu:

- Chỉ là một thanh kiếm như bao thanh kiếm khác không có gì bí ẩn!

Thất Xảo Di hoang mang:

- Vậy thì càng đáng ngờ hơn! Tại sao hắn không bao giờ đề cập đến điều bí ẩn trước đó hắn đã nghi ngờ?

Tưởng Hồng Nhu lắc đầu:

- Càng đáng ngờ nhiều hơn là hắn chưa bao giờ nói nói cười cười vui vẻ như thời gian vừa qua! Phải chăng hắn đã biết và cố tình giấu chúng ta?

Chứng Quả đại sư nói vội khi phát hiện có bóng dáng Cơ Thạch thấp thoáng:

- Bên ngoài vui vẻ tất bên trong phải một trời sầu thảm! Ra đi lần này Tưởng thế huynh nên lưu ý kỹ hơn, đừng để điều gì đáng tiếc xảy ra!

Tưởng Hồng Nhu cố tình nói lớn:

- Đương nhiên rồi. Tuy là thuộc hạ nhưng vẫn bối dẫu sao vẫn là nhị sư bá của y! Không lẽ y...

Với sắc mặt vừa lạnh lùng vừa khẩn trương Cơ Thạch tiến đến chỗ mọi người đang bàn tán:

- Việc không thể chần chờ, Cơ Thạch xin đi trước! Nhị sư bá! Đi!

Tưởng Hồng Nhu lạnh người:

- Tuân lệnh môn chủ!

Vút! Vút!

Nhìn theo, Thất Xảo Di lẩm bẩm:

- Nhất định phải là chuyện long trời lở đất chẳng phải không! Cứ xem sắc mặt của y cũng rõ!

Chứng Quả đại sư niệm phật:

- Gì thì gì, chỉ mong sao mưa thuận gió hòa, đạo lại vượng, ma bị nguy. A di đà phật!

Thất Xảo Di buột miệng niệm theo:

- A di đà phật! Chỉ mong Cơ gia đừng tuyệt tự. Đệ tử nguyện thí phát qui y để cho lời khẩn cầu được như nguyện! A di đà phật!

oOo

- Nhị sư bá đến lúc này vẫn chưa đủ đởm lược để gặp gia sư sao?

Tưởng Hồng Nhu vẫn cứ lúng túng, không biết giải thích như thế nào trước câu hỏi cố tình dồn ép của Cơ Thạch.

Phải một lúc lâu sau đó, lão mới thở dài:

- Không phải ta không đủ đởm lược! Nói thật ngắn gọn, trừ phi đưa được thu cấp của kẻ thù về để cùng lệnh sư bái tế trước vong linh gia sư, ta nhất định chưa thể gặp mặt Mai muội?

Cơ Thạch mỉm cười:

- Nói như vậy, nhị sư bá chưa nghĩ thấu đáo rồi! Thử hỏi, sự phần hận của gia sư liệu có nguôi ngoai không nếu không được tận mắt mục kích cái chết của kẻ thù? Còn nữa cùng với cái chết của kẻ thù, gia sư còn được mãn nguyện hơn khi chứng kiến chính nhị sư bá cũng góp phần công sức không nhỏ trong việc giúp bốn môn quang môn phục phái!

Tưởng Hồng Nhu nghi hoặc:

- Môn chủ tin chắc đó là điều lệnh sư mong muốn?

Chàng hỏi ngược lại:

- Nếu là nhị sư bá, phải chăng nhị sư bá cũng mong muốn như vậy?

Tưởng Hồng Nhu trầm ngâm:

- Đương nhiên? Có ai lại không mong muốn như vậy? Chỉ có điều...

Cơ Thạch có ý chờ đợi điều này khi khẽ khàng hỏi:

- Nhị sư bá vẫn còn ngần ngại?

Lão Tưởng gật đầu:

- Đúng vậy! Ta ngại lệnh sư không tin là ngày đó sắp đến.

Chàng lập tức đề quyết:

- Chính tiểu diệt cũng vậy! Tuy nhiên, đã có quá nhiều sự việc cho biết ngày đó sắp đến gần! Thế lực của Tử Quang môn càng lúc càng lớn mạnh, ngày lão Bạch Tu xưng bá võ lâm chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai! Nhị sư bá xin nói hộ tiểu diệt, thỉnh gia sư mau xuất đầu lộ diện! Chỉ còn vài việc nữa, tự thân tiểu diệt sẽ sắp xếp! Đã đến lúc bắt kẻ thù cúi đầu khuất phục trước uy danh Bạch Thạch môn.

Lời lẽ đầy hào khí của Cơ Thạch lập tức lây lan sang Tưởng Hồng Nhu:

- Hay lắm! Việc thuyết phục lệnh sư, môn chủ cứ yên tâm! Không lẽ lệnh sư cứ bịt tai, quyết cự tuyệt lời thỉnh cầu được Tưởng mỗ kiên trì nói mãi?

Cơ Thạch mỉm cười:

- Tiểu diệt hoàn toàn trông cậy vào tài du thuyết của nhị sư bá! Việc không thể chậm nhị sư bá nên đi ngay thì hơn! Nhớ đấy, mười ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau tại khu rừng...

Tưởng Hồng Nhu đã có đủ đầy sự tự tin khi tiếp lời Cơ Thạch:

- Cạnh ngã ba quan đạo dẫn đến Hoài Nam! Thuộc hạ nhất định không sai hẹn! Cáo biệt!

Vút!

Tưởng Hồng Nhu vừa khuất dạng, sắc mặt của Cơ Thạch lập tức xuất hiện một nỗi buồn sâu thẳm!

Chàng làm sao có thể cười cười nói nói khi chỉ còn lại một mình chàng với một tâm trạng đau đớn tột cùng, nhưng không dám chia sẻ cùng ai?

Chàng đã giấu tất cả mọi người về những gì chàng đã tự đoán biết! Vì chàng nghĩ, có nói với họ cũng vô ích. Bởi đây là chuyện của riêng chàng, chàng phải tự tay giải quyết, không được phép cho bất kỳ ai xen vào.

Vút!

Bất ngờ có tiếng gió xao động, khiến Cơ Thạch nghi ngại:

- Nhị sư bá sao quay lại?

Thế nhưng thanh âm vang lên không phải của Tưởng Hồng Nhu:

- Là ta!

Chàng giật mình quay lại:

- Bạch Cúc? Muội đến từ bao giờ?

Bạch Cúc cứ lạnh giọng:

- Đủ lâu để nghe người cùng lão Tưởng sắp đặt một chuyện không tưởng!

Thái độ hoàn toàn thay đổi của Bạch Cúc khiến Cơ Thạch thoáng hoang mang:

- Như muội đang giận ta? Vì sao?

Bạch Cúc khinh khỉnh:

- Ta không dám! Và nếu có cũng không có quyền giận.

Cơ Thạch thử suy đoán:

- Phải chăng lệnh tôn đã có điều bất ổn?

- Đa tạ sự quan hoài! Nhờ hồng phúc của người kẻ đã co đầu rút cổ, bỏ mặc mọi người trong hoạn nạn nên gia phụ vẫn bình an ngày ngày vẫn cúc cung tận tụy làm theo lời sai khiến của người!

Cơ Thạch cố trấn tĩnh, chịu sự mai mỉa của nàng:

- Hay cái chết của Vu Đỉnh đã bị lão ma phát hiện?

Nàng đột nhiên phát tác:

- Ta đâu quá ngu xuẩn để cho lão tự phát hiện? Trái lại, chính ta đã tự nói ra! Nếu không đủ minh mẫn, có lẽ kế nhất tiễn xạ song điêu của người đã đưa ta vào chỗ chết rồi. Ta hoàn toàn lầm lẫn khi cứ tin vào lời nói ngon ngọt của người.

Chàng vỗ lẽ:

- Lỗi ở ta! Đáng lẽ ta phải cho Bạch muội biết trước ý định của ta. Thật không ngờ...

- Câm! Người không được gọi ta như người vừa gọi! Ta không là Bạch muội của người, càng không là Bạch muội của kẻ đã xem ta là một đứa trẻ, muốn dụ ngon dỗ ngọt như thế nào cũng được.

Biết khó giải thích, một khi nàng đang giận, Cơ Thạch chợt hỏi:

- Hà tỷ tỷ, Gia Cát Hưởng, Từ Khắc Kim, tất cả hiện như thế nào?

Nàng lại quát:

- Người hỏi họ để làm gì? Họ chưa chết như người thầm cầu mong đâu! Trái lại, vì tin người, ta đã một hai khuyên nhủ họ, bảo họ cố nhẫn nhục chịu đựng! Rằng trước sau gì người cũng đến để giải thoát họ, rằng người đã luyện thành Bạch Thạch Cang Khí, rằng Tử Khí Tam Ngươn Chuông của lão ma không phải là đối thủ của người. Thế nhưng ta đã lầm khiến họ cũng phải lầm theo! Người là kẻ chưa đánh đã chạy! Người vì tự tư ích kỷ đã dừng lại, sau khi cố ý để lộ cho lão ma biết người còn luyện được thuật kiếm khí thượng thừa. Tại sao người tạo cho mọi người một niềm hy vọng to lớn rồi để họ mãi mãi chờ đợi trong tuyệt vọng? Tại sao chứ? Người giải thích đi! Ta cốt ý tìm đến đây là để nghe người giải thích! Để xem người còn giở thủ đoạn nào nữa qua lời nói ngon ngọt của người? Nói đi! Hãy lừa dối ta như người đã từng lừa dối. Hãy nói đi.

Trong khi Bạch Cúc cứ để sự phẫn hận tuôn trào, đôi mắt của Cơ Thạch vẫn không ngừng những lần lóe sáng bất chợt.

Và khi nàng dứt lời, chàng liền lên tiếng! Không phải để giải thích hoặc để dối lừa như Bạch Cúc đang chờ đợi, Cơ Thạch lên tiếng để hỏi:

- Lão đã biết ngoài Bạch Thạch Cang Khí ta còn luyện thành thuật Kiếm Khí thượng thừa?

Nàng tức đến ứa lệ:

- Đúng vậy. Đã đủ cho người cao ngạo chưa? Nếu chưa, người cứ việc phô trương nhiều thêm nữa những gì người đang tự đắc!

Chàng lẩm bẩm thành lời:

- Càng tốt! Hóa ra lão không phải hạng quá thông minh như ta tưởng. Lão còn kém ta một bậc. Điều này có nghĩa là ta cần phải nhìn lại mọi hành động của lão theo một phương diện khác, tầm thường hơn! Lão Thạch ơi lão Thạch! Ta đã đánh giá lão cao hơn chính lão một cái đầu! Giờ thì ta hiểu rồi! Ta đã biết cần phải vạch chân tướng của lão theo cách gì rồi. Ha... Ha...! Càng nhìn lại ta thấy lão càng có nhiều những chỗ sơ hở! Đúng là hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Ha... Ha...

Ngỡ chàng vì bị mắng quá nhiều nên hận quá hóa cuồng, Bạch Cúc kêu lên:

- Người làm sao rồi? Thật tình ta không muốn mắng người! Chỉ vì... chỉ vì...

Cơ Thạch đột nhiên chạy đến ôm ghì Bạch Cúc:

- Ta không sao! Thật đấy! Ta hoàn toàn bình ổn! Trái lại ta rất cảm kích nàng! Vì nhờ nàng Cơ Thạch ta mới được khai tâm mở trí hiểu thấu suốt mọi bề. Nhờ nàng, ta không còn ý định liều chết nữa. Trái lại, ta muốn sống. Ta chỉ muốn sống để nhìn kẻ thù phải chết. Nàng hãy theo ta. Hãy theo ta rồi sẽ biết!

Lời lẽ vừa mơ hồ vừa chân thật của Cơ Thạch khiến Bạch Cúc tuy đi theo nhưng là đi trong mơ! Và nàng mơ cũng phải, vì đây là lần đầu tiên nàng được chàng ôm trong tay, vì đây cũng là lần đầu tiên nàng được cùng chàng đồng hành suốt một quãng đường dài thật dài.

oOo

Đứng trước ngôi mộ của Bàn Tố Quyên đã bị ai đó nhấn tâm khai quật, Cơ Thạch hần học:

- Đúng là hành vi của kẻ đã mất hết nhân tính! Tội này đủ cho lão phải chết một lần.

Bạch Cúc ngơ ngác:

- Ai phải chết? Bàn Tố Quyên là ai? Kẻ nào đã quật mộ?

Chàng giải thích:

- Đây là một cửa nữ nhân điên loạn, nàng đã một lần nhìn thấy! Kẻ quật mộ là kẻ đã truyền tâm pháp Tiên Thiên Chân Khí cho nữ nhân điên loạn. Ý đồ của kẻ này không phải để giúp Bàn Tố Quyên khôi phục thần trí! Lão chỉ lợi dụng tâm tư không chút vững bền của người đã cuồng tâm để sau này dùng Tiên Thiên Chân Khí mau chóng thành tựu, bổ trợ cho phần Tiên Thiên Chân Khí của lão đã bị tổn hao nghiêm trọng!

Bạch Cúc vẫn ngơ ngác:

- Ý của người là...

Chàng phải giải thích rõ hơn:

- Nói chính xác hơn Bàng Tố Quyên là người luyện Tiên Thiên Chân Khí thay cho lão Thạch...

- Lão Thạch nào?

Chàng cười tỏ vẻ biết lỗi:

- Là ta quên nói! Lão Thạch chính là môn chủ Tử Quang môn hiện giờ, cũng là Đạo Kiếm Thượng Nhân năm xưa! Và...

- Chậm đã! Đường như người đã nói với các phái, lão chỉ là kẻ giả danh Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Chàng cười gượng:

- Đó là chuyện lúc trước, do ta đánh giá lão là người thông minh tuyệt đỉnh nên có sự ngộ nhận. Và càng ngộ nhận hơn vì ngõ lão chính là sư phụ của gia phụ nên ta từng có ý nghĩ sau khi diệt trừ lão, ta cùng phải tự tuyệt để tạ lỗi với người đã từng là sư phụ của gia phụ!

Bạch Cúc chau mày và thở dài:

- Càng nghe người giải thích, ta càng không hiểu! Người hãy nói rõ hơn nào!

Chàng gật đầu nhưng chỉ nói những gì ngay bây giờ cần nói:

- Nàng cứ tạm hiểu như thế này. Vì lão Thạch biết hạng người đang điên loạn như Bàng Tố Quyên rất dễ dàng luyện Tiên Thiên Chân Khí đến mức thượng thừa do tâm tư không bị nhiều tạp niệm làm chậm tiến trình luyện công! Hiểu chưa?

Bạch Cúc gật đầu:

- Tạm hiểu! Là lão muốn sau này, khi đã đến lúc lão sẽ hấp thụ toàn bộ chân nguyên đã luyện được của Bàng Tố Quyên?

- Không sai! Cũng vì ý này lão còn nhẫn tâm cướp đoạt và hạ thủ luôn đứa bé sơ sinh, là cốt nhục của Bàng Tố Quyên và Song Quái Hoài Giang sau lần bị làm nhục ở Quân Sơn.

- Lão không muốn Bàng Tố Quyên vướng bận khiến việc luyện công bị trì trệ?

- Đúng! Nhưng chỉ có một điều đã làm lão bất ngờ! Vì xem ta như một nhi tử đã mất, Bàng Tố Quyên đã trút toàn bộ chân nguyên cho ta. Đó là lần ta bị trọng thương và bị nàng cùng bọn Khiêm Hạ nhìn thấy!

- Vậy lão khai quật thi thể của Bàng Tố Quyên để...

- Hừ! Lão ngờ Tiên Thiên Chân Khí sẽ giúp Bàng Tố Quyên ít nào cũng chi trì được tâm mạch! Lão khai quật là muốn chiếm đoạt chỗ chân nguyên đó! Và lão vì thất vọng, chắc chắn đã phá hủy thi thể của Bàng Tố Quyên.

Bạch Cúc nghe lạnh khắp người:

- Có hạng người độc ác như thế sao?

Chàng cười lạnh:

- Do lão ngờ ta là người đã phồng tay trên nên mới có lệnh cho bọn Vu Đỉnh dò xét chân tài thực học của ta. Chỉ cần biết ta đã luyện được Bạch Thạch Cang Khí, đương nhiên lão sẽ rõ ai là người đã được Bàng Tố Quyên trao truyền chân lực!

Bạch Cúc đã hiểu:

- Vậy còn việc phải hay không phải Đạo Kiếm Thượng nhân thì sao?

Chàng mỉm cười bí ẩn:

- Muốn hiểu rõ điều này, nàng cần phải đi với ta một lần nữa!

oOo

Bạch Cúc kinh nghi:

- Sao người lại đưa ta quay lại Cơ gia trang đã bị thiêu hủy?

Chàng đáp:

- Nếu ta là gia phụ, chắc chắn phải tìm một chỗ thật kín đáo để giấu những gì chỉ mới nghi ngờ, chưa có bằng chứng xác đáng. Theo nàng, giữa đồng hoang tàn này, ta phải tìm chỗ kín đáo đó ở đâu?

Đi mất nhìn khắp lượt, Bạch Cúc gắng gượng đáp cho Cơ Thạch vui lòng:

- Mỗi người có một quan điểm khác nhau về một nơi được gọi là kín đáo! Như ta, vì là nữ nhi, chỉ có khuê phòng là nơi thật sự kín đáo! Còn phía nam nhân...

Chàng mỉm cười:

- Hay lắm! Đúng như nàng nói! Chỉ có khuê phòng của nữ nhân là nơi kín đáo! Lão không đủ thông minh nên không thể nghĩ đến việc việc gia phụ lại đem giấu vật đó ở một nơi như vậy. Lại đây nào, hãy giúp ta tìm cho nhanh.

Khi phần nền nhà, nơi trước kia theo Cơ Thạch vốn là một khuê phòng hữu biệt của mẫu thân, được cả hai dọn quang, Cơ Thạch dùng kiếm lần lượt gõ vào mọi chỗ.

Cạch... Cạch...

Đột nhiên Bạch Cúc lên tiếng hỏi;

- Khắp nơi đều được lót bằng gạch sao ở đây lại có một phiến đá?

Cơ Thạch sững người và lăm lăm:

- Gia phụ không phải đã nói mọi chuyện được bắt đầu từ chữ Thạch sao? Thì ra là hàm ý này!

Dùng kiếm nạy phiến đá lên. Cơ Thạch bỗng nhăn nhó khi biết phiến đá như được gắn chặt vào nền!

Biết dùng kiếm để cố nạy thế nào cũng làm gãy kiếm, Cơ Thạch đành phải gượng nhẹ!

Tuy đã thật gượng nhẹ, nhưng...

Cách!

Cơ Thạch thất vọng nhìn phiến đá không hề suy chuyển, trái lại thanh kiếm phải bị gãy làm hai đoạn:

- Không lẽ phải dùng chưởng để phá vỡ phiến đá?

Bất ngờ Bạch Cúc kêu:

- Thanh kiếm sao lại rỗng ruột? Người nhìn thử xem!

Chàng đưa hai đoạn kiếm gãy lên tận mắt

- Ai chà...! Dùng là một diệu kế liên hoàn. Gia phụ thật sự thông minh hơn ta tưởng.

Bạch Cúc bĩu môi:

- Người có ý nghĩ lạ thật đấy! Sao dám xem thường cả đấng sinh thành? Nếu phụ thân người không thông minh thì sự thông minh của người từ đâu có?

Chàng vừa mỉm cười vừa biết lỗi, vừa tự gõ hai đoạn kiếm gãy vào nhau.

Bịch!

Một quyển bí kíp được cuộn nhỏ liền rơi ra từ thanh kiếm rỗng ruột!

Nhặt lấy, Cơ Thạch cả mừng:

- Thật đúng như ta nghĩ! Bí kíp Tiên Thiên Chân Khí là do gia phụ nhặt được, không phải do lão Thạch tìm thấy! Chỉ vì muốn chiếm đoạt vật này, lão mới vờ nhận gia phụ làm đệ tử!

Và khi mở quyển bí kíp ra, Cơ Thạch còn nhìn thấy một mảnh hoa tiên kẹp ở giữa.

Chàng đọc thành tiếng những gì có ghi trên mảnh hoa tiên:

“Hảo hài tử!

Có những việc phụ thân không thể nói nếu không tìm được người đủ bản lĩnh và cơ trí để làm thay phụ thân một việc mà phụ thân không đủ năng lực thực hiện! Phải chăng đó là hài tử, cốt nhục của ta được ta gọi là Thạch nhi?

Thạch nhi!

Phụ thân đã từng là một cô nhi nên đương nhiên đã nếm trải những tủ nhục của một cô nhi!

Để tự lập thân, quyết nên người hữu dụng, lưu lại cho Thạch nhi một quá khứ oanh liệt, phụ thân phải trải trăm đắng nghìn cay mới tạo nên hai chữ Khoái Kiếm!

Phụ thân tự gọi đó là kiếm pháp truyền gia.

Và phụ thân càng tự phụ hơn khi ngẫm nhiên đấu bình thủ với một nhân vật đã tự xưng là Đạo Kiếm Thượng Nhân.

Lão mền tài phụ thân, phụ thân ngưỡng mộ uy đức của lão, cả hai trao đổi võ học.

Nghĩ lão đã cao niên, phụ thân mặc nhiên chấp nhận lời gọi của lão, lão gọi phụ thân là đệ tử! Nhưng nào có ai biết, phụ thân tăng tiến về kiếm thì ít, còn lão nhờ phụ thân truyền thụ Tiên Thiên Chân Khí nên tăng tiến nội lực thì nhiều!

Nhưng đã là trao đổi, phụ thân đâu thể so đo chuyện ít nhiều!

Đến lần nọ, phụ thân chợt bắt gặp lão luyện một thứ công phu lạ!

Khi hỏi sao lão không đem công phu đó truyền cho phụ thân như hai chữ trao đổi đã thỏa thuận, lão thuận miệng đáp: đó là công phu chỉ có thể truyền gia, không được truyền cho ngoại nhân!

Do biết xuất thân của lão là người của Bạch Thạch môn, phụ thân không tin lão lại có môn công phu truyền gia!

Và sau khi tìm hiểu, phụ thân được biết giữa người họ Thạch và Bạch Thạch môn, có mối oán cừu truyền kiếp.

Hỏi, lão phủ nhận! Phụ thân phải hỏi mãi, lão mới thừa nhận!

Nghe lão thừa nhận, phụ thân thật thất vọng! Vì biết lão là kẻ nhị tâm, muốn dùng công phu Bạch Thạch để hủy diệt Bạch Thạch! Thử hỏi, kẻ dám hủy diệt chính cội nguồn xuất thân sao đáng làm người?

Còn một phần kinh văn Tiên Thiên, phụ thân bèn giấu lão, không muốn giúp một kẻ như lão!

Biết ý phụ thân đã quyết, lão nào dám hỏi phụ thân về kinh văn còn khiếm khuyết!

Sợ lão ngấm ngầm lập kế, mưu đoạt chân kinh, phụ thân đành sắp xếp thế này! Nếu hài tử đủ cơ trí ắt sẽ tìm thấy! Và với cơ trí này, hài tử sẽ biết phải làm gì, giả như lão Đạo Kiếm sau này sẽ có những hành vi quá đáng!

Phần phụ thân, sống để dạ chết mang theo! Thổ lộ ẩn tình cho thê tử chỉ làm thê tử thêm bận lòng!

Phụ thân vốn không người thân thích, có lẽ hài tử phải hiểu phụ thân không thể cứ xem nhẹ chút thâm tình duy nhất của phụ thân đang có.

Hài tử hãy tự bảo trọng!

Cơ Vĩnh!"

Ngay khi Cơ Thạch đọc xong, Bạch Cúc liền hỏi:

- Vì không tìm thấy vật này, lão hạ lệnh thiêu hủy tất cả?

Cơ Thanh hít dài một hơi thanh khí:

- Không sai! Thế mà trước đây vì ta nghĩ lão không là Đạo Kiếm Thượng Nhân nên lão đốt bỏ mọi chứng tích cho biết Thượng Nhân đã chết! Sau đó, khi biết gia phụ có lời giải thích về chuyện đã biệt tích một thời gian dài là để hoài niệm một người mà gia phụ từng ngưỡng mộ, ta mới rõ lão chính là Đạo Kiếm Thượng Nhân thật sự!

Ngừng lời một lúc, chàng tiếp:

- Do nghĩ dẫu sao lão cũng là gia sư tổ, nếu ta không giết lão thì lỗi đạo với Bạch Thạch môn, còn nếu giết lão thì lỗi đạo với gia phụ, ta mới có ý định...

Bạch Cúc thở dài:

- Thảo nào lúc nhìn thấy người, sắc mặt của người thật thảm não. Sau đó vì đã thức ngộ, người lại cười cứ như thể bị cuồng tâm khiến ta lo đến...

Lo đến gì, nàng bỏ lửng không nói rõ!

Tuy nhiên Cơ Thạch do hiểu nên mỉm cười:

- Nàng càng quan tâm khiến ta càng áy náy vì những gì đã gây cho nàng.

Bạch Cúc hậm hực:

- Người còn nói nữa ư ư? Đã vậy, ta chờ nghe người giải thích đây! Tại sao đã thỏa thuận là phải giấu không cho lão biết người đã luyện Bạch Thạch Cang Khí, nhưng sau đó người lại cố tình để lộ tuyệt kỹ? Nếu ngay lúc ta chia tay với người, quay về và gặp lão, nhớ ta nói như người đã dặn, rằng Vu Đỉnh không do người dùng Bạch Thạch Cang Khí lấy mạng, rồi lão biết là ta đã dối lão người nói xem tính mạng ta liệu có còn không?

Chàng khẽ thở dài:

- Lỗi là do ta đánh giá lão quá cao! Khi phát hiện lão bất ngờ xuất hiện ở Hoài Giang và tự thân đối phó với Hồng Nhật Tán, ta ngỡ những gì nàng nghe, rằng lão đã sai bọn Khiêm Hạ đến Hoài Giang, chứ không phải lão tự đến, hóa ra chỉ là kế hư hư thực thực của lão! Vì ngỡ như vậy, ta càng tin rằng lão cũng đã ngấm ngấm giám sát tất cả...

Bạch Cúc ngắt lời:

- Nếu lão quả nhiên có giám sát, sao lão vẫn để yên cho người hạ sát Vu Đỉnh?

- Ta cũng đã tự hỏi như vậy và ta tự giải thích rằng vì lão chưa đủ bản lĩnh đối phó với Bạch Thạch Cang Khí nên không dám hiện thân! Sự thật thì ta đã lầm!

- Lầm? Nói như người không lẽ bản lãnh của lão trên bậc người?

Chàng gật đầu:

- Vì đã cùng Hồng Nhật Tán liên tay giao đấu với lão ta mới biết đó là sự thật! Và cũng vì biết chưa phải là đối thủ với lão ta phải gắng sức khổ luyện để đạt mức thượng thừa của kiếm thuật!

Nàng cúi gắt:

- Rồi thì sao? Đã luyện xong, sao người vẫn còn chần chờ để Hà tử tử và mọi người phải bị giam giữ hơn một tuần trăng?

Cơ Thạch nhìn nàng:

- Vì nàng cũng như lão và cũng như bọn Khiêm Hạ tất cả đều hoàn toàn không biết rằng sau lần chạm trán ở Thiếu Lâm, Cơ Thạch này đã bị nội thương nghiêm trọng, ngỡ phải chết đi?

Bạch Cúc trợn mắt:

- Người bị thương? Có Càng Khí Hộ Thân, có thuật Kiếm Khí thượng thừa khiến bọn Khiêm Hạ phải bỏ chạy với thân tàn ma dại người bảo người bị thương làm sao ta tin được?

Chàng cười khoái trá:

- Bởi vì nàng thấy không thể tin cũng như lão Thạch đã không tự đoán ra điều đó để hiểu rằng thời gian vừa qua ta không xuất hiện là để chữa thương nên ta mới biết lão không phải hạng thông minh như ta tự tưởng tượng! Và cũng nhờ điều này ta mới có cơ hội minh bạch tất cả!

Bạch Cúc bán tín bán nghi:

- Thật sự người đã bị nội thương?

- Cũng thật như nàng vừa biết rõ sự thật về lão!

- Rất nghiêm trọng ư?

- Phải! Rất nghiêm trọng!

Bạch Cúc kinh hãi:

- Đó chỉ là do bọn Khiêm Hạ ra tay, nếu do lão thì sao? Đỡ hơn hay tệ hại hơn?

Chàng chùng giọng:

- Ta hy vọng chỉ ngang bằng với mức bọn Khiêm Hạ đã liên tay. Chứ nếu tệ hại hơn, ta e sẽ không còn ai là đối thủ của lão!

- Nhờ đâu lão có thân thủ cao minh đến vậy?

Chàng phẫn nộ:

- Lão là hạng chuyên lấy của người làm của mình. Đầu tiên là phao tin Tiên Thiên Chân Khí là của lão, kế đó là chiếm đoạt bí kíp Tử Khí do Mạnh gia tìm thấy, tuy đó là di học truyền gia của lão! Sau cùng để mau chóng phục hồi sau lần bị Chứng Quả đại sư gây thương hại nghiêm trọng cho lão, lão đã cướp đoạt Thiên Niên Hà Thủ Ô của Hà gia! Công phu của lão cao minh là nhờ những thủ đoạn đê tiện này.

Bạch Cúc rùng mình:

- Cũng may lão chưa kịp hấp thụ Tiên Thiên Chân Khí của Bàn Tổ Quyên, bằng không hậu quả thật khó lường!

Chàng cười lạnh:

- Đó là phần số may mắn của lão đã hết! Rồi lão sẽ phải nếm mùi lợi hại của Tiên Thiên Chân Khí!

Nhìn chàng vẫn đang cầm quyển bí kíp Tiên Thiên, Bạch Cúc nghi hoặc:

- Người đã có cách đối phó với lão?

Chàng gật đầu:

- Gia sư từng nói Tiên Thiên Chân Khí nếu luyện đến mức thượng thừa sẽ đạt đến Cang Khí Hộ Thể!

Thấy Bạch Cúc mấp máy đôi môi định hỏi, chàng vội ngăn lại:

- Cũng là Cang Khí nhưng Bạch Thạch Cang Khí cần phải luôn vận công tiếp trợ. Khi chân nguyên suy giảm Bạch Thạch Cang Khí cũng suy giảm! Ngược lại Cang Khí do Tiên Thiên là những phản ứng tự phát sinh nếu đã đạt mức thượng thừa. Khi đó ta sẽ dễ dàng dồn toàn lực vào thuật kiếm khí mà không sợ tình trạng suy kiệt chân khí diễn ra!

Nàng thán phục:

- Đó là cảnh giới đả thông Sinh Tử Huyền Quan?

Chàng lắc đầu:

- Chưa được đến mức độ đó. Bất quá, chân khí của ta chưa kịp suy giảm thì lão ma đã bị trừ khử rồi!

Nàng lo ngại:

- Nhờ lão có cách chi trì lâu dài hơn thì sao? Phải chăng sẽ dẫn đến tình trạng lưỡng bại câu thương.

Chàng thở dài:

- Nếu lão thật sự có cách chi trì như nàng nói ta e phải chấp nhận một kết quả như vậy!

Nàng hoảng sợ:

- Đừng! Người hãy hứa với ta đừng để tình trạng đó xảy ra? Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn. Người đừng làm ta sợ!

Chàng vội trấn an:

- Đó chỉ là vạ bất đắc dĩ.

Nàng bước đến, dùng tay để bịt miệng chàng:

- Đối với ta, không có chuyện vạ bất đắc dĩ! Bất luận thế nào người cũng phải hứa với ta, rằng người không được liều chết với lão, rằng người không được bỏ ta lại một mình. Ta, ta không thể sống nếu thiếu người... Ta... Người hiểu quá rõ tâm ý của ta rồi! Cơ ca ca, muội... muội đã yêu ca ca rồi! Hãy hứa với muội đi, ca ca!

Cơ Thạch nhìn sững nàng và thật chậm, chàng kéo nàng vào lòng!

Bạch Cúc nhũn ra và nếu không có vòng tay Cơ Thạch giữ lại...

oOo